

i Maj og Juni, afholde i Dagene omkring den 1ste Maj s. A., saaledes at Professor Ussing kunde besørge Examinationen inden sin Afrejse.

— Ministeriet meddelte under 13de Juli 1900 Stud. med. N. N. — der i Sommeren s. A. havde indstillet sig til Skoleembedsexamen med Mathematik som Hovedfag og som til den skriftlige Del havde opnaaet en Gjennemsnittskarakter af $5\frac{2}{24}$ Points, men var blevet rejiceret, da han til den mundtlige Del kun fik en Gjennemsnittskarakter af $3\frac{10}{24}$ Points, — Tilladelse til paany at indstille sig til Examen i Vinteren 1900—1901. Fakultetet anbefalede Ansøgningen, da Ansøgeren kun manglede ubetydeligt i at bestaa og hans Svagelighed og Nervøsitet maatte antages at have været Skyld i den mundtlige Prøves uheldige Udfald.

7. Magisterkonferens.

Ved det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet.

I Anledning af et Andragende fra Stud. mag. N. N., der i Maj 1899 var blevet rejiceret ved den mundtlige Prøve til Magisterkonferens i Naturhistorie med Botanik som Hovedfag, om Tilladelse til paany at indstille sig til Konferens med Fritagelse for at besvare en ny stor Opgave, meddelte Fakultetet ham under 4de November s. A., at Fakultetet ikke kunde fritage ham for den store Opgave.

IV. Prisopgaver.

Fra det filosofiske Fakultet modtog Konsistorium under 31te Oktober 1899 et af Fakultetet anbefalet Andragende fra Universitetslærerne i klassisk Filologi, hvori disse udtalte følgende. Medens man med Hensyn til Universitetets andre Prisopgaver for længe siden havde frafaldet Fordringen om, at Besvarelserne skulde være skrevne paa Latin, havde man stadigt indtil nu fastholdt denne Fordring for de Opgavers Vedkommende, der drejede sig om Æmner af den klassiske Filologi. Her havde Kravet muligvis i sin Tid været berettiget; man tænkte sig naturligvis, at det vilde blive filologiske Studenter eller Kandidater, der prøvede paa at besvare disse Opgaver, og da man jo endnu bestandig fordrede, at de ikke alene skulde besvare alle deres skriftlige Examensopgaver paa Latin, men endogsaa tale Latin ved den mundtlige Prøve, kunde det synes ret konsekvent, at man ogsaa krævede latinsk Sprog i eventuelle Prisafhandlinger af dem; og tilmed spillede jo dette Sprog endnu den Gang en meget væsentlig, ja vel ganske overvejende Rolle i den filologiske Litteratur, som de maatte benytte ved deres Studier. Inkonsekvent var det da rigtignok, at man ikke absolut forlangte, at ogsaa filologiske Doktordisputatser skulde være skrevne paa Latin, her havde jo Valgfrihed mellem Latin og Dansk længe været given, og den mundtlige Forhandling *skal* endog føres paa Dansk, naar ikke særlig Tilladelse er opnaaet til at bruge det latinske Sprog.

Men hvor meget eller hvor lidet berettiget den omtalte Fordring nu end tidligere kunde have været, saa var det samtlige filologiske Universitetslæreres Mening, at den nu ikke længere var berettiget, og at dens strenge

Fastholden kun gjorde Skade. Nu blev saa godt som alle de betydeligste filologiske Værker, selv Kommentarer over græske og latinske Oldtidsskrifter, af Forfatterne skrevne i deres Modersmaal; og som bekendt, hverken talte eller skrev man længere Latin ved Skoleembedsexamen i de to klassiske Sprog, undtagen for saa vidt der skulde skrives en simpel Stil efter forelagt dansk Text. Og med hele den moderne Form af Behandlingsmaaden, som nu var trængt igjennem ogsaa ved Behandlingen af Æmner af den klassiske Filologi, var det efterhaanden selv for Filologer af den gamle Skole blevet meget vanskeligt, ja tit næsten umuligt at benytte det latinske Sprog som Vehikel for deres Tanker, idet disse ikke kunde finde deres adækvate og klare Udtryk deri. End større maatte da naturligvis Vanskeligheden blive for den yngre Slægt, der ikke var voxet saaledes op med Brugen af Latin som vi Ældre. Maaske kunde det lykkes at besvare simple kritisk-exegetiske Opgaver over et eller andet Oldtidsskrift i et Sprog, som havde en vis Lighed med Latin; men angik Opgaven et historisk, antikvarisk, litteraturhistorisk, arkæologisk eller sproghistorisk Æmne, saa meldte Vanskelighederne sig desto stærkere. Man havde allerede af Besvarelserne i de senere Aar faaet et mere end tilstrækkelig tydeligt Indtryk af, hvilken Pine det havde voldt Besvareren at tumle med det Stof, han sad inde med, og forme det i det fremmede og lidet medgjørliche Sprog, og man havde set, hvor tarvelige Resultaterne af de udfoldede Anstrengelser vare blevne. Man kunde derfor ikke finde andet, end at Tiden nu maatte være kommen til at tage det Skridt fuldt ud, som man dog allerede for den allerstørste Del havde gjort, og ansøgte derfor om, at man for Eftertiden frafaldt den Fordring, at Besvarelserne af Opgaven i klassisk Filologi *skulle* være skrevne paa Latin; derimod kunde man naturligvis blive staaende ved, at de *kunne* skrives paa Latin, naar Besvareren selv ønskede det, ligesom det var Tilfældet med Hensyn til Universitetets andre Prisopgaver. Endvidere ønskedes gjerne, at denne Bestemmelse skulde træde i Kraft strax, altsaa ogsaa for den Opgaves Vedkommende, som nu skulde udsættes i November.

Konsistorium bemærkede i Skrivelse af 16de November s. A. til Ministeriet, at det allerede ved Ministeriets Skrivelse af 28de December 1875 var bifaldet, »at de Universitetslærere, der udsatte Prisopgaven i klassisk Filologi, kunne forlange eller tilstede Besvarelsen affattet paa Dansk, naar det forekom dem hensigtsmæssigt for en tilbørlig Behandling af Æmnet«, og anbefalede i Henhold til de af vedkommende Universitetslærere anførte Grunde Andragendet, da der herved vilde opnaas et frit Valg for Besvarerne i hvert enkelt Tilfælde.

I Henhold til Konsistoriums Indstilling bifaldt Ministeriet ved Skrivelse af 30te November 1899, »at den i Skrivelse af 28de December 1875 truffene Bestemmelse, at de Universitetslærere, der udsatte Prisopgaven i klassisk Filologi, kunne forlange eller tilstede Besvarelsen affattet paa Dansk, naar det forekom dem hensigtsmæssig for en tilbørlig Behandling af Æmnet, ændres derhen, at *Besvarelserne af Universitetets Prisopgaver i klassisk Filologi for Fremtiden kunne skrives paa Latin eller Dansk efter Forfatternes frie Valg*, samt at denne Bestemmelse træder i Kraft for den Prisopgave, der bekendtgjøres den 1ste December d. A.«

— Efter Indstilling fra det filosofiske Fakultet og Konsistorium meddelte Ministeriet ved Skrivelse af 13de December 1899 Tilladelse til, at Fakultetet maatte tilkalde Docent, Dr. phil. *Alfr. Lehmann* til at deltage i Censuren af den indkomne Besvarelse af Prisopgaven i Filosofi for 1898—99: »En Fremstilling og Vurdering af den nyere Tids Undersøgelser vedrørende Farveformemmelsernes Systematik«, da denne angik et Æmne, i hvilket Dr. Lehmann var specielt sagkyndig.

V. Akademiske Grader.

1. Dispensationer med Hensyn til Erhvervelsen af Doktorgraden.

Ved kgl. Resolution af 6te Oktober 1899 blev det tilladt Raadstuearkivar, Cand. mag. *Chr. Villars Christensen* at disputere for den filosofiske Doktorgrad, uanset at han kun havde opnaaet Hovedkarakteren Haud illaud. til Skoleembedsexamen. Ved Andragendets Indsendelse bemærkede Konsistorium, at det filosofiske Fakultet havde udtalt, at da Ansøgeren kun manglede en lille Brøkdelt i at faa første Karakter og senere havde faaet tilkjendt Universitetets Guldmedaille for en historisk Prisaafhandling, talte baade Billighed og tidligere Praxis for, at der blev givet ham Lov til at disputere. Desuden havde Ansøgeren ved en Række Afhandlinger og Meddelelser i »Museum« for 1890—92 og »Samlinger til Jydsk Historie« for 1893—98 vist, at han baade havde Evne til at finde lærerigt Materiale i Arkiverne og til at behandle det paa en grundig og oplysende Maade. Fakultetet ledsagede derfor Andragendet med sin varmeste anbefaling.

— Ved kgl. Resolution af 29de November 1899 blev det tilladt Cand. theol. *Emil Rasmussen* at disputere for den filosofiske Doktorgrad, uanset at han kun havde opnaaet Hovedkarakteren Haud illaud. primi gradus til sin Embedsexamen. Konsistorium bemærkede ved Andragendets Indsendelse, at det filosofiske Fakultet havde udtalt, at det mente at maatte anbefale, at Kandidat Rasmussens Andragende blev bevilget, da han baade ved sin Prisaafhandling i Filosofi i 1894 og senest ved sine »Æsthetiske Studier«, som vel var noget ungdommelig i sin Polemik og bar Præg af hastig Udarbejdelse, men dog i det hele tjente til Anbefaling for sin Forfatter, havde vist en saadan Modenhed og Dygtighed, som man maatte fordr af en, der indstillede sig til en Doktordisputats.

— Ved kgl. Resolution af 5te Januar 1900 blev det tilladt Cand. med. *Einar Lundsgaard* at disputere for den medicinske Doktorgrad, uanset at han kun havde opnaaet Hovedkarakteren Haud illaud. primi gradus til sin Embedsexamen. Ved Indsendelsen af Andragendet bemærkede Konsistorium, at det lægevidenskabelige Fakultet havde anbefalet Ansøgningen, da Kandidat Lundsgaard, der havde erholdt tildelt Universitetets Prismedaille for en Besvarelse af den lægevidenskabelige Prisopgave for 1895—96 — hvilken Besvarelse senere var blevet udgivet i Trykken — ved videnskabelige Arbejder havde godtgjort sin almindelige videnskabelige Modenhed og Indsigt i sit Fag.